

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce:

T. S.

bytem XXX

právně zastoupen advokátkou Mgr. Lucií Stachovou
sídlem Poděbradova 1234/7, Ostrava

proti

žalovanému:

Národní bezpečnostní úřad

sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2024, č. j. 99211/2024-NBÚ/P,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti nadepsanému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno bezpečnostní řízení o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby v souladu s § 113 odst. 1 písm. g) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOÚIBZ“) z důvodu, že nelze zjistit úplný skutkový stav věci z důvodu aktuálního a minulého pobytu žalobce v zahraničí (konkrétně v Japonsku a Mexiku).
2. Žalobce podal žádost o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti z toho důvodu, že měl být zvolen do dozorčí rady společnosti Kayaku Safety Systems Europe a.s., IČO 251 14 638, se sídlem Bobrky 2271, 755 01, Vsetín, jejímž předmětem podnikání je mimo jiné výzkum, vývoj, výroba, ničení, zneškodňování, zpracování, nákup a prodej výbušnin. Jelikož se daná společnost věnuje také dovozu a vývozu výbušnin, potřebuje povolení vydané Českým báňským úřadem, pro jehož vydání je třeba předložit doklady o bezpečnostní způsobilosti také u členů dozorčí rady dle § 25c odst. 5 písm. a) ve spojení s odst. 9 téhož ustanovení zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů.

II.

Obsah žaloby

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a rozporné se zásadou šetření v dobré víře nabytých práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Dle žalobce rovněž napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu, resp. žalovaný nedbal, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování skutkově obdobných případů.
4. Žalobce shledává, že byl zkrácen na svých právech, když nebylo provedeno bezpečnostní řízení na základě jím podané žádosti, dále pak tím, že mu nebude vydán doklad o bezpečnostní způsobilosti a nebude tak moci vykonávat člena dozorčí rady shora uvedené společnosti. Žalobce taktéž shledává, že zastavením řízení mu nebylo umožněno podání rozkladu k řediteli Národního bezpečnostního úřadu, v důsledku čehož se může stát postup odpovědných zaměstnanců žalovaného svévolným.
5. Dle žalobce aplikoval žalovaný nesprávně zákonný důvod zastavení řízení dle § 113 odst. 1 písm. g) ZOÚIBZ, jelikož v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce „*se dlouhodobě zdržuje na území cizího státu, a proto není možné zjistit úplně a přesně skutečný stav věci*“, ačkoli odst. 1 písm. g) ZOÚIBZ předpokládá, že k zastavení řízení může dojít pokud *není možné zjistit úplně a přesně skutečný stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, proto, že účastník řízení se dlouhodobě zdržuje nebo zdržoval na území cizího státu*. Žalobce je proto názoru, že žalovaný nesprávně v této věci zaměnil příčinu a následek, když na základě pobytu žalobce v zahraničí bez provedení šetření uzavřel, že skutkový stav nelze zjistit.
6. Žalovaný dle žalobce dále ve věci neprovedl žádné šetření mimo seznámení se s žalobcem dodaných materiálů, jelikož žalovaný obdržel žádost o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti 6. 9. 2024 a již 19. 9. 2024 zastavil žalovaný řízení. Žalobce přitom k žádosti přiložil Japonskem vydaný výpis z rejstříku trestů, podrobný dotazník k osobním a

majetkovým poměrům žalobce, jeho rodný list a potvrzení zaměstnavatele o příjmech. Žalovaný si pak toto mohl nechat doplnit výpisy bankovních účtů žalobce, výpisy z evidence přestupků či obdobné evidence, výpovědi žalobce samotného či jiných svědků. Žalovaný ovšem nepředvolal žalobce k pohovoru ani nepožádal o součinnost žádnou zahraniční osobu, resp. společnost Kayaku Safety Systems Europe a. s. Žalovaný rovněž nepřistoupil k úkonům dle § 107 ZOÚIBZ, ačkoli mu dle napadeného rozhodnutí nepostačovaly informace dle § 109 ZOÚIBZ k získání přehledu o skutečném stavu věci. Žalobce je přitom přesvědčen, že ZOÚIBZ umožňuje žalovanému zastavit řízení dle § 113 odst. 1 písm. g) ZOÚIBZ pouze pokud ani přes aktivní snahu žalovaného se nepodaří zjistit skutečný stav věci v potřebném rozsahu, a to z důvodu dlouhodobého pobytu žadatele na území cizího státu. Napadené rozhodnutí proto dle žalobce vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

7. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož jako důvod zastavení řízení je uvedeno, že se žalobce dlouhodobě zdržuje v zahraničí, byť v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zmíněno, že se žalobce v posledních 10 letech dlouhodobě zdržoval v Mexiku. Dle žalobce je rovněž sporné, do jaké míry by bylo třeba zjišťovat informace od mexických orgánů, když se žalobce v Mexiku již 5 let nezdržuje, a předtím se tam zdržoval výlučně z důvodu pracovního působení k tam působící dceřiné společnosti jeho zaměstnavatele. Rovněž ve vztahu k Mexiku ovšem byl žalobce připraven poskytnout žalovanému výpis z tamního rejstříku trestů, který neměl v době podání žádosti k dispozici. V této souvislosti navrhl žalobce důkaz provedením uvedeného výpisu z rejstříku trestů Mexika.
8. Žalobce shledává, že žalovaný postupoval odlišně ve skutkově shodných případech, a pro žalobce i společnost Kayaku Safety Systems Europe a. s. bylo rozhodnutí překvapivé. To je vyvoláno tím, že v minulosti žalovaný vždy a bez výhrad opakovaně vydával doklad o bezpečnostní způsobilosti, či prodlužoval jeho platnost osobám, které byly, nebo i v současné době jsou členy statutárního orgánu společnosti Kayaku Safety Systems Europe a. s., byť se ve všech případech jednalo o japonské státní občany dlouhodobě zdržující v zahraničí – v některých případech i po dobu celých 10 bezprostředně předcházejících let výlučně na území Japonska. Ani v jednom z těchto případů dle žalobce nedošlo k zastavení řízení či zamítnutí žádosti. Žalobce v souvislosti s tím odkázal na osoby dle obchodního rejstříku uvedené společnosti, konkrétně na 6 osob a navrhl důkaz provedením materiálů žalovaného k bezpečnostním řízením o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti u uvedených osob.
9. Žalobce v této souvislosti shledává, že ve shora uvedených případech nepředstavovala absence mezinárodní smlouvy s Japonskem upravující spolupráci v oblasti utajovaných informací problém pro vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti, jako tomu nyní v případě Japonska a Mexika bylo, čímž žalovaný měl porušit žalobcovo legitimní očekávání. Žalobce přitom neshledává, že by v této věci byly splněna kritéria pro změnu rozhodovací praxe dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 4/2014-33.
10. Na základě výše uvedeného navrhl žalobce soudu zrušit napadené rozhodnutí, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za odpovídající § 122 ZOÚIBZ, resp. že z něj jednoznačně vyplývá vazba mezi skutkovými zjištěními a úvahami, na jejichž základě žalovaný přistoupil k jeho vydání. Žalovaný považuje žalobcem uvedenou záměnu příčiny a následku za pouhý sémantický výklad zákona, jelikož z jazykového významu § 113 odst. 1 písm. g) ZOÚIBZ vyplývá, že k zastavení řízení má dojít, pokud se žadatel zdržoval a stále zdržuje v zahraničí, přičemž žalovaný nemá k dispozici zákonné nástroje, jak zjistit informace k žadateli v zemích, ve kterých se zdržuje či zdržoval, což je v napadeném rozhodnutí dle žalovaného srozumitelně popsáno. Žalovaný rovněž shledává, že v odůvodnění výslovně zmínil, že žalobce má v současné době trvalé bydliště v Japonsku, a v minulosti se zdržoval v Mexiku.
12. Žalovaný uvedl, že bezpečnostní řízení je řízením *sui generis*, přičemž přístup k utajovaným informacím či povolení výkonu citlivé činnosti je mimořádným privilegiem. Byť negativní rozhodnutí žalovaného může mít negativní dopady na účastníky řízení, k takovým okolnostem žalovaný nemůže při svém rozhodování přihlížet. Žalobci nebylo nijak upřeno právo na vedení bezpečnostního řízení, které bylo zahájeno již okamžikem doručení žádosti o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti, jakkoli bylo následně zastaveno dle § 113 odst. 1 písm. g) ZOÚIBZ, což ovšem může žalovaný učinit kdykoliv v průběhu bezpečnostního řízení. V tomto případě k tomu žalovaný přistoupil po vyhodnocení po zjištění základních východisek řízení z hlediska rychlosti a hospodárnosti řízení. Dle žalovaného rovněž nebyla ze strany žalobce nikdy zpochybněna skutečnost, že se v současné době a po celou posuzovanou dobu dle § 84 odst. 4 ZOÚIBZ zdržoval v zahraničí, čímž byla splněna jedna ze základních podmínek pro zastavení řízení.
13. Žalovaný dále uvedl, že pro náležité posouzení skutkového stavu nepostačuje, aby vycházel pouze z informací dodaných žalobcem, resp. z jím zmíněných dokumentů a možnosti pohovoru s žalobcem či svědecké výpovědi dalších osob, jelikož žalovaný zpravidla musí přistupovat k oslovení řady orgánů státní správy a právnických či podnikajících fyzických osob, aby byly jednoznačně zjištěny osobní, majetkové a výdělkové poměry žadatelů, protože je třeba mít skutkový stav postavený najisto pro případ, že žadatel opomněl v žádosti zmínit určité skutečnosti či je úmyslně zamlčel. Informace je třeba zajistit minimálně v rozsahu ověření žadatelem tvrzených skutečností, což vyžaduje získání informací z příslušných evidencí, rejstříků či databází (např. ohledně celkového finančního profilu, movitého i nemovitého majetku, insolvenční minulosti a nařízení výkonů rozhodnutí, probíhajících trestních řízení, účasti na hazardních hrách atd.).
14. K uvedenému ovšem žalovaný v tomto případě přistoupit nemohl, neboť žalovaného působnost se omezuje na území ČR, tj. žalovaný nemůže pravomoc dle § 109 odst. 1 ZOÚIBZ vynaložit vůči zahraničním úřadům a dalším subjektům. Žalovaný si může dle § 138 odst. 1 písm. j) ZOÚIBZ zajistit informace ve spolupráci s úřadem cizího státu, který má v působnosti ochranu utajovaných informací, ovšem předpokladem pro tento postup je, že mezi oběma státy byla uzavřena platná mezinárodní smlouva v oblasti ochrany utajovaných informací, která pak upravuje spolupráci obou úřadů při provádění bezpečnostního řízení. V tomto případě ovšem toto nemohl žalovaný využít, neboť ČR nemá takovou mezinárodní smlouvu uzavřenou s Japonskem ani Mexikem, která by upravovala spolupráci při provádění

bezpečnostního řízení. V případě Mexika navíc na základě absence bilaterální dohody mezi příslušnými orgány ani nebylo možné zajistit požadované informace prostřednictvím příslušné zpravodajské služby či policie dle § 107 odst. 2 ZOÚIBZ. Žalovaný v této souvislosti dodal, že zákonem č. 267/2024 Sb. došlo k novelizaci § 81 odst. 1 písm. a) ZOÚIBZ v tom směru, že doklad o bezpečnostní způsobilosti lze vydat pouze fyzické osobě, která je státním občanem ČR, členského státu EU či NATO, jelikož v praxi činilo prověřování osob ze třetích zemí potíže z hlediska možnosti získat k daným osobám relevantní informace, zvláště jednalo-li se o území, která bylo lze zahraničněpoliticky považovat za riziková.

15. Žalovaný dále uvedl, že všechny případy posuzuje v úzkém vztahu k posuzované osobě, u čehož ale dbá, aby mezi účastníky nedocházelo k nedůvodným rozdílům, jednoznačně proto odmítl porušení zásady legitimního očekávání v této věci. Žalovaný v této souvislosti provedl kontrolu informací obsažených v bezpečnostních svazcích osob, které žalobce v žalobě výslovně označil, na základě čehož žalovaný nedospěl k závěru, že by ve vztahu k osobě žalobce mohlo dojít k porušení zásady legitimního očekávání, jelikož dle uvedených bezpečnostních svazků se nejednalo o skutkově shodné či podobné případy, protože uvedené osoby se sice zdržovaly na území Japonska, ne ovšem na území Mexika, jako tomu bylo v případě žalobce.
16. Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný soudu žalobu zamítnout a nepřiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které byly oběma stranám předem známy, a nebylo navrženo provedení dalších důkazních prostředků.
19. Žaloba není důvodná.
20. Prvně se soud zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti pro rozpor výroku napadeného rozhodnutí s odůvodněním, což dovozuje žalobce z neuvedení žalobcova pobytu ve Spojených státech mexických v minulosti, ale hovořil pouze o přítomném pobytu v zahraničí.
21. Rozpor výroku s odůvodněním je sice relevantním důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost (srov rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), ovšem ve zde řešeném případě není dán rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí. Byť je výrok napadeného rozhodnutí uveden v přítomném čase, je ve spojení s odůvodněním evidentní, že žalovaný

rozhodl nejen na základě momentálního pobytu žalobce v Japonsku, nýbrž i na základě dřívějšího pobytu žalobce v Mexiku. Zároveň se ani v jednom případě nejedná o pouze bagatelní rozsah sledovaného období dle § 84 odst. 4 ZOÚIBZ. Závěr, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, by proto byl pouze přepjatý formalismus. Napadené rozhodnutí přitom nevykazuje žádné další důvody nepřezkoumatelnosti, ke kterým by soud musel přihlídnout z moci úřední.

22. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož žalovaný neměl dány podmínky pro zastavení řízení dle § 113 odst. 1 písm. g) ZOÚIBZ, jelikož ve věci neprovedl dokazování a ani se nepokusil aktivně zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti, byť měl možnost dotazovat se příslušných právnických a fyzických osob, úřadů, či předvolat žalobce k pohovoru.
23. Výše uvedené skutečnosti nezpochybňují o tom, že žalovaný mohl přistoupit k zastavení bezpečnostního řízení. Jak žalovaný uvedl ve svém vyjádření, bezpečnostní řízení vyžaduje komplexní prověření skutečností o poměrech žadatele, a to i za situace, pokud by žadatel nedopatřením či úmyslně opomněl některé rozhodné skutečnosti uvést ve své předkládané dokumentaci. Za takové situace proto může jen stěží pro zjištění rozhodných skutečností postačovat předvolání žalobce, či jeho vyzvání k doplnění bankovních výpisů nebo obdobné dokumentace pocházející v zahraničí, pokud žalovaný nebude schopen samostatně bez jakýchkoli pochybností ověřit, že žalobcem předložené materiály vykreslují zcela přesný obrázek o žalobcových soukromých poměrech. Dále není relevantní, že žalovaný nepřistoupil k oslovení tuzemských fyzických či právnických osob (např. předmětnou společnost Kayaku Safety Systems Europe a.s., jelikož lze pochybovat, že by v tuzemsku působící subjekty mohly mít dostatečné povědomí o soukromých poměrech žalobce.
24. Žalobcova námitka, že se žalovaný mohl přímo obrátit na fyzické a právní osoby v Japonsku či Mexiku rovněž není důvodná. Žalovaný správně připomíná, že působnost orgánů veřejné moci ČR se standardně omezuje na území ČR. Ustanovení § 138 odst. 1 písm. j) ZOÚIBZ výslovně zmocňuje žalovaného ke spolupráci se zahraničními bezpečnostními úřady, ovšem v tomto kontextu nelze analogicky vykládat § 107 odst. 1 ZOÚIBZ tak, že se žalovaný může bez omezení obracet na fyzické a právní osoby v zahraničí. Zároveň by přímá komunikace se zahraničními subjekty nebyla prakticky proveditelná – žalovaný nemá neomezený přehled o poměrech ve třetích zemích, natož přístup k jinak neveřejným skutečnostem v těchto zemích, neexistuje-li na základě mezinárodní smlouvy spolupráce s příslušným orgánem pro ochranu utajovaných informací třetí země, či eventuálně s jinými složkami.
25. Žalobce dále shledává, že postupem žalovaného byl neprovedením bezpečnostního řízení a nevydáním osvědčení o bezpečnostní způsobilosti omezen ve svých právech, konkrétně v právu být v dozorčí radě společnosti Kayaku Safety Systems Europe a.s.
26. Ve věci žalobce bylo vedeno bezpečnostní řízení, a to od okamžiku, kdy podal žádost o vydání osvědčení o bezpečnostní způsobilosti, což ovšem nemění nic na tom, že žalovaný uvedené řízení vzápětí zastavil. Žalobce proto nebyl omezen ve svém právu podat žádost o vydání osvědčení o bezpečnostní způsobilosti, ani v právu, aby tato žádost byla žalovaným přezkoumána. Žalovaný po obdržení žádosti totiž přezkoumal, zda disponuje informacemi potřebnými pro vydání osvědčení o bezpečnostní způsobilosti, resp. zda je schopen si

uvedené informace zajistit, po čemž dospěl k závěru, že uvedené informace není s to zajistit. Žalobcův předpoklad, že žalovaný tento závěr přijal automaticky na základě žalobcova aktuálního pobytu v zahraničí, je proto spekulací nezohledňující logický průběh věci.

27. Byť je žalobce bez platného osvědčení o bezpečnostní způsobilosti omezen v možnosti stát se členem dozorčí rady společnosti Kayaku Safety Systems Europe a.s., toto nevede k závěru, že by měl žalobce veřejné subjektivní právo na získání osvědčení o bezpečnostní způsobilosti. Vydání uvedeného osvědčení je totiž privilegiem, které je vyhrazeno náležitě prověřeným fyzickým osobám. Žalovaný tudíž nijak nepostupoval v rozporu se zásadou šetření žalobcových v dobré víře nabytých práv, protože žalobce žádné právo na vydání osvědčení o bezpečnostní způsobilosti nikdy nenabyl. Žalobcovo veřejné subjektivní právo bylo zkonsumováno již tím, že podal žádost o vydání uvedeného osvědčení, a ta byla žalovaným přezkoumána. Že jsou s nevydáním osvědčení spojené určité negativní důsledky, tj. nemožnost stát se členem dozorčí rad uvedené společnosti, vyplývá z toho, že zákon předpokládá u výkonu určitých činností, aby byl umožněn pouze osobám s vydaným osvědčením bezpečnostní způsobilosti, o jejichž integritě nemůže být pochyb. Takové omezení z důvodu státního zájmu je ovšem v souladu s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a proto zde nelze shledat jakkoli nepřiměřené omezení žalobcových hospodářských práv.
28. Žalobce také namítl překvapivost a navazující nerovný postup žalovaného, jelikož uvedl případy dalších 6 fyzických osob japonské provenience, u nichž v minulosti nebylo vydání či prodloužení již vydaného osvědčení o bezpečnostní způsobilosti problematické.
29. Za diskriminaci lze považovat nedůvodně rozdílný postup v jinak věcně shodné situaci. Ve zde řešené věci se ovšem o takový případ nejedná, jelikož žalovaný uvedl, že byť některé ze žalobcem uvedených osob se skutečně po podstatnou či dokonce celou část sledovaného období dle § 84 odst. 4 ZOÚIBZ zdržovaly v zahraničí, konkrétně na území Japonska, žádná z těchto osob se nezdržovala na území Mexika. Tento rozdíl přitom nelze považovat za nevýznamný. Ačkoli v případě ani jedné země není uzavřena bezpečnostní smlouva, která by upravila možnost přímé komunikace žalovaného s tam působícími orgány působícími v oblasti ochrany utajovaných informací, v případě Japonska je dána možnost spolupráce prostřednictvím policie a zpravodajských služeb dle § 107 odst. 2 ZOÚIBZ. Jestliže se proto žalobce vyskytoval cca polovinu sledovaného období dle § 84 odst. 4 ZOÚIBZ na území Mexika, jedná se o dostatečně významnou okolnost opravňující odlišný postup žalovaného v případě žalobce a dalších žalobcem zmíněných osob. Nelze proto hovořit o tom, že by žalovaný napadeným rozhodnutím nějak změnil svou dosavadní správní praxi. S přihlédnutím k tomuto je nadbytečné, aby soud provedl jako důkaz materiály z bezpečnostních svazků žalobcem uvedených osob, jelikož uvedené není s to zpochybnit postup žalovaného, když žalobce mylně dovozoval srovnatelnost uvedených případů pouze na základě souvisejícího pobytu v Japonsku, a ani jedna strana neuvedla, že by se uvedené osoby v posuzovaném období zdržovaly v Mexiku.
30. Žalobce konečně vznesl námitku proti tomu, že mu nebylo umožněno podat rozklad proti napadenému rozhodnutí, v důsledku čehož by postup pracovníků žalovaného mohl být potenciálně svévolný.

31. Podání rozkladu proti rozhodnutí, jimiž bylo zastaveno řízení mimo jiné ze zde řešeného důvodu, je vyloučeno § 113 odst. 3 ZOÚIBZ. Ochrana proti takto vydaným rozhodnutím je přesto možná v rámci správního soudnictví v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Výluka opravného prostředku v rámci veřejné správy se vyskytuje obecně v českém právním řádu u řady typů vrchnostenského působení v různých oblastech veřejné správy. Z ústavy ani mezinárodních smluv přitom nevyplývá, že by oblast vydávání osvědčení o bezpečnostní způsobilosti vyžadovala existenci opravného prostředku v rámci veřejné správy. Obecně proto není uvedená výluka opravného prostředku v rámci veřejné správy nepřípustná. Žalobce sice uvádí, že si žalovaný při vydávání takových rozhodnutí o zastavení řízení může počínat svévolně, ovšem nijak blíže nedokládá, že by si žalovaný v této konkrétní věci počínal svévolně (mimo shora řešené námitky nerovného přístupu). Tato žalobní námitka je tudíž nepodložená a spekulativní.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.